

Arrest

nr. 102 891 van 15 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 9 augustus 2012 en het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 augustus 2011 wordt verzoeker aangetroffen in België. Er wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 januari 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 9 februari 2012 bezorgt de burgemeester van Harelbeke deze aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 1 februari 2012 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht (bijlage 13).

Op 9 augustus 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat veel van zijn naasten in België wonen doch hij verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De loutere vermelding van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat deze rechten zouden geschonden worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft' dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst

De overige elementen (betrokkene zou sinds 2005 in België verblijven, zou Frans en Nederlands spreken, zou werkwilbig zijn en legt getuigen verklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

(…).”

Deze beslissing wordt op 21 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten van 9 augustus 2012. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

(…).”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werden reeds op 30 augustus 2011 en 1 februari 2012 bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft tegen deze bevelen geen beroep ingesteld zodat deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van twee bevelen om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat hieronder de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt besproken en ongegrond verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980. Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Doordat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt door te stellen dat artikel 8 EVRM hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven en dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 vallen.

Terwijl de duurzame banden die verzoeker met vrienden en kennissen heeft opgebouwd wel degelijk beschermd worden door artikel 8 EVRM, hetgeen verzoeker heeft aangehaald in zijn verzoekschrift cfr. artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, 25.09.01 P.G. en J.H. t./Verenigd Koninkrijk).

Dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Het wordt niet betwist dat verzoeker in België tal van persoonlijke, sociale en economische relaties heeft ontwikkeld met anderen, dewelke constitutief zijn voor het privéleven van elke mens, en die hij willen blijven onderhouden. Verzoeker verblijft reeds sedert 2005 -hetzij ruim 7 jaar- onafgebroken in België en heeft in zijn land van herkomst geen relaties met anderen gelijkaardig aan deze in België ontwikkeld.

Volgens vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vallen deze aangeknoopte relaties onder de notie “privé-leven” van het art. 8 E.V.R.M., dat het recht op de eerbiediging van het privé-, familie-, en gezinsleven waarborgt (zie Slivenko/Letland, arrest 09.10.03, n° 48321/99, zie website EHRM; Dalia/Frankrijk, arrest 19.02.1998, Recueil 1998-1, pp. 88-89, §§ 42-45).

Een inmenging in het grondrecht neergeschreven in art. 8 E.V.R.M. is slechts toegestaan indien drie voorwaarden zijn vervuld; er dient een wettelijke basis voorhanden te zijn, een wettig doel moet worden nagestreefd en de inmenging moet noodzakelijk zijn in democratische samenleving (art. 8, lid 2 E.V.R.M.).

Er kan in casu geen sprake zijn van een wettig doel, zoals het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen zoals bepaald in art. 8, lid 2 EVRM.

Evenmin kan dergelijke inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. De maatregel van inmenging dient namelijk een rechtvaardig evenwicht na te leven tussen enerzijds, de belangen van het individu en anderzijds, de belangen van de samenleving (zie rechtspraak EHRM: o.m. arrest Slivenko/Letland, o.e.).

De aanvraag van verzoeker diende derhalve ontvankelijk te worden verklaard en diende ten gronde te worden behandeld.

Uit het voorgaande blijkt temeer dat de bestreden beslissingen niet afdoende werden gemotiveerd. Dat het middel ernstig is.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste en enig middel haalt verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsmede de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijt verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met de duurzame banden die hij onderhield met vrienden en kennissen, banden die volgens hem wel degelijk beschermd zijn door artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat gewone sociale relaties niet onder de toepassing van artikel 8 EVRM vallen, zoals ook vermeld in de bestreden beslissing en verwijst hierbij naar vaste rechtspraak van de Raad:

"Specifiek wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet duidt op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid door het nemen van de bestreden beslissingen, deze verdragsbepaling zou hebben geschonden. Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen niet tot doel of gevolg hebben dat verzoekster wordt gescheiden van haar echtgenoot en kinderen, dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM en dat verzoekster niet aantoont dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu/ wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet." (RVV, nr. 82 065 van 31 mei 2012)

Het middel is ongegrond. (...)"

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten: hij is niet in het bezit van een paspoort met visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist het motief van de eerste bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is. Hij stelt dat de duurzame banden die hij heeft opgebouwd met vrienden en kennissen wel degelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, alleszins zijn privéleven.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 25 januari 2012 het volgende heeft vermeld inzake zijn vrienden, kennissen en privéleven:

“De heer F.L. beroept zich op buitengewone omstandigheden (duurzame lokale verankering sinds 2005) en op prangende humanitaire redenen (artikel 8 EVRM).

(...)

Mijn cliënt is zeer goed geïntegreerd en graag gezien.

Mijn cliënt is thans al meer dan 6 jaar in België en hier op duurzame wijze verankerd. Hij verkeert in een prangende humanitaire situatie (artikel 8 EVRM).

(...)

Er zijn prangende humanitaire redenen, vermits hij alleenstaande is en veel van zijn naasten in België wonen.

(...)

Tot slot wenst mijn cliënt te benadrukken dat deze aanvraag eveneens gebaseerd is op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens. Het weigeren van een verblijfstitel zou een manifeste schending zijn van het respect van het privé-, familie- en gezinsleven van mijn cliënt.

Het is algemeen aanvaard dat de bescherming, geboden door het EVRM een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet kan uitmaken. Mijn cliënt kan zich op artikel 8, 1ste lid EVRM beroepen hetwelk zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven in de ruime zin van het woord beschermt. Gedurende meer dan zes jaar heeft hij duurzame sociale banden met vrienden en kennissen opgebouwd. Ook deze relaties komen in aanmerking om beschermd te worden (EHRM, 25 september 2001), P.G. en J.H. t/Verenigd Koninkrijk). Mijn cliënt heeft niets van sociale banden meer in zijn land van herkomst. Al deze sociale banden na zes jaar verbreken is onmogelijk want onmenselijk.

(...).”

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag tien getuigenverklaringen van kennissen die verzoeker beweren te kennen sinds 2005 of 2006.

In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen:

“De loutere vermelding van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat deze rechten zouden geschonden worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft' dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag melding heeft gemaakt van artikel 8 van het EVRM en van zijn privéleven in België, zonder dit privéleven op concrete wijze uiteen te zetten. Hij heeft geen melding gemaakt van een gezinsleven of een familieleden in België. Hij legt enkel getuigenverklaringen voor van vrienden en kennissen die verklaren hem te kennen, zonder dat inhoudelijk ingegaan wordt op de band die hij met deze personen heeft.

Gelet op de uiterst summiere informatie die verzoeker verschaft heeft inzake zijn privéleven, of het *quasi* ontbreken van concrete informatie in dit verband en het niet vermelden van enig gezinsleven of familieleden in België, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM *in casu* niet van toepassing is aangezien verzoeker niet aantoonde dat er familieleden van hem in België verblijven en dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Hieraan wordt toegevoegd dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een machtiging tot verblijf te vragen, niet in disproportionaliteit staat tot het recht op een privéleven.

Dit motief steunt op de stukken van het dossier. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat

het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij in België tal van persoonlijke, sociale en economische relaties heeft ontwikkeld met anderen, die constitutief zijn voor zijn privéleven, en die hij wilt blijven onderhouden.

Wat het bestaan van een privéleven betreft

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker geen enkele informatie heeft verschaft over zijn privéleven. Hij voegt getuigenverklaringen bij van personen die hem verklaren te kennen, maar zet in het geheel niet uiteen van welke aard zijn relatie met deze personen is, wat zijn band met hen is, of er een band van afhankelijkheid is, hoe vaak hij deze personen ziet, wat de aard is van hun gezamenlijke activiteiten, Verzoeker spreekt evenmin over tewerkstelling of studies of dagelijkse activiteiten. Ook uit het verzoekschrift blijkt niet waaruit zijn privéleven in België concreet bestaat. Het louter vermelden van het bestaan van sociale relaties volstaat daartoe niet.

Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat er *in casu* sprake is van een te beschermen privéleven in België. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET